

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **J. Z.**, zastoupený JUDr. Jiřím Černým, advokátem se sídlem Vysoká 92, Rakovník, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Jihočeský kraj**, se sídlem Lidická 124/11, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 12. 2014, č. j. 10 A 105/2014 – 36,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 12. 2014, č. j. 10 A 105/2014 – 36, **se zrušuje.**
- II. Žaloba **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Černého, advokáta se sídlem Vysoká 92, Rakovník, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 18. 12. 2014, č. j. 10 A 105/2014 – 36, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že posuzoval, zda postup Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „katastrální úřad“) spočívající v opakovaném odmítnutí žádosti stěžovatele o výmaz zástavního práva na LV č. 131 k pozemku p. č. 46/1, jehož součástí je budova čp. 37, v k. ú. Horní Vltavice (dále jen „zástavní právo“) z katastru nemovitostí podle ust. § 7 zákona č. 265/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zápisech do katastru“), představoval nezákonný zásah ve smyslu ust. § 82 s. ř. s. Krajský soud se zabýval naplněním podmínek nezákonného zásahu tak, jak je ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 69, vymezil Nejvyšší správní soud, a dospěl k závěru, že se nejednalo o nezákonný zásah. Listiny předložené stěžovatelem totiž neosvědčily, že vůči němu zanikla

pohledávka, na základě které bylo zástavní právo zapsáno do katastru nemovitostí, a proto nebyly způsobilé k provedení záznamu o zániku zástavního práva podle ust. § 7 zákona o zápisech do katastru. Postup katastrálního úřadu byl tedy v souladu se zákonem.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., v níž uvedl, že se u katastrálního úřadu domáhal od roku 2009 opakovaně výmazu zástavního práva, pokaždé však bezúspěšně. Vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že katastrální úřad postupoval v souladu se zákonem, pokud s ohledem na ust. § 7 zákona o zápisech do katastru dospěl k závěru, že zánik zástavního práva nelze s ohledem na předložené listiny do katastru nemovitostí zaznamenat. Pokud obecné soudy dospěly k závěru, že pohledávka, na základě které bylo zřízeno zástavní právo, byla neplatná, pak listiny předložené katastrálnímu úřadu osvědčovaly, že pohledávka zanikla i vůči stěžovateli, a katastrální úřad byl povinen zástavní právo vymazat. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Katastrální úřad se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Stěžovatel opakovaně od roku 2009 požadoval výmaz zástavního práva z katastru nemovitostí v důsledku zániku pohledávky podle ust. § 7 zákona o zápisech do katastru. Jako listinu osvědčující zánik pohledávky, a tudíž dokládající zánik zástavního práva ze zákona, opakovaně předkládal rozhodnutí soudů týkající se zamítnutí žaloby na nařízení výkonu rozhodnutí prodejem předmětné zástavy a zastavení exekuce proti stěžovateli. Žádná z těchto listin však nebyla listinou uvedenou v ust. § 39 odst. 3 a § 40 odst. 2 vyhlášky č. 26/2007 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a tudíž neosvědčovala, že předmětná pohledávka zanikla. Katastrální úřad tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud stěžovatelem požadovaný výmaz zástavního práva neprovedl. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vady uvedené v odst. 4, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu uzavřel stěžovatel dne 20. 9. 1993 se společností OLFIN, spol. s r.o. smlouvu o zřízení zástavního práva k pozemku p. č. st. 46/1 v k. ú. Horní Vltavice. O vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí rozhodl Katastrální úřad v Prachaticích rozhodnutím ze dne 20. 9. 1993, sp. zn. V2-1500/93 s právními účinky vkladu ke dni 22. 9. 1993. Stěžovatel podáním ze dne 26. 5. 2009 požádal katastrální úřad o výmaz zástavního práva z důvodu neexistence pohledávky ze zástavní smlouvy, ke které připojil rozsudek Okresního soudu v Rakovníku ze dne 26. 3. 2004, č. j. 5 C 247/95-383, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 7. 2008, č. j. 5 C 247/95-478. Katastrální úřad žádosti stěžovatele nevyhověl, vrátil mu předložené listiny a sdělil mu přípisem ze dne 9. 6. 2009, č. j. Z-5301/2009-306, že předložené rozsudky neobsahují výroky o zrušení zástavního práva, a tudíž jsou pro zápis do katastru nemovitostí bezpředmětné. Dne 22. 3. 2010 požádal stěžovatel katastrální úřad znovu o výmaz zástavního práva a k žádosti připojil usnesení Okresního soudu v Rakovníku ze dne 30. 1. 2009, č. j. 7 Nc 2658/2005-140. Na toto podání reagoval katastrální úřad přípisem ze dne 27. 5. 2010, č. j. PD-831/2010-306, a č. j. PD-1508/2010-306, v nichž stěžovateli sdělil, že usnesení Okresního soudu v Rakovníku je podkladem pro výmaz nařízené exekuce, ale nikoliv pro výmaz zástavního práva. Podáním ze dne 4. 6. 2010 požádal stěžovatel katastrální úřad znovu o výmaz zástavního práva. K žádosti přiložil usnesení Okresního soudu v Rakovníku ze dne 21. 9. 2001, č. j. 5 C 247/95-152, a rozsudek Okresního soudu v Rakovníku ze dne 26. 3. 2004, č. j. 5 C 247/95-383. Katastrální úřad ani tentokrát výmaz neprovedl a předložené listiny vrátil stěžovateli spolu s přípisem ze dne 29. 7. 2010, č. j. PD-1739/2010-306. V uvedeném přípisu znovu uvedl, že předložená rozhodnutí soudu nejsou podkladem pro výmaz zástavního práva

pokračování

z katastru nemovitostí. S tímto postupem vyjádřil stěžovatel nesouhlas ve svém podání ze dne 10. 8. 2010. Na toto podání reagoval katastrální úřad sdělením, že zápis do katastru záznamem lze provést na základě ohlášení doloženého potvrzení o zániku práva zapsaného dosud v katastru vydaným osobou, v jejíž prospěch je zaniklé právo dosud v katastru zapsáno, přičemž stěžovatel doposud takové listiny nepředložil. Podáním ze dne 7. 3. 2012 stěžovatel opět požádal katastrální úřad o výmaz zástavního práva a o sdělení, jak má ve věci požadovaného výmazu zástavního práva postupovat. K žádosti připojil usnesení Okresního soudu v Rakovníku ze dne 30. 1. 2009, č. j. 7 Nc 2658/2005-140. Na tuto žádost reagoval katastrální úřad přípisem ze dne 29. 3. 2012, č. j. PD-1406/2012-306, ve kterém ho odkázal na stanovisko Českého úřadu zeměměřického a katastrálního týkající se obdobné věci. Podáním ze dne 20. 5. 2013 stěžovatel znovu požádal katastrální úřad o výmaz zástavního práva. K žádosti přiložil usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 3. 2013, č. j. 34 C 376/2012-92. Katastrální úřad zaslal stěžovateli sdělení ze dne 10. 6. 2013, č. j. Z-2890/2013-306, ve kterém uvedl důvody, pro které nebylo možné provést záznam v katastru, a doporučil mu, aby v situaci, kdy zástavní věřitel již neexistuje (byl vymazán z obchodního rejstříku), ale byl zjištěn jeho dosud neznámý majetek, podal návrh na zrušení výmazu a obnovení likvidace společnosti, čímž bude možno zajistit potvrzení zástavního věřitele o zániku práva, které je nutno k požadovanému výmazu předložit. Poté stěžovatel požádal katastrální úřad, aby ve věci vydal řádné rozhodnutí. Na to katastrální úřad sdělil stěžovateli, že s ohledem na ust. § 7 zákona o zápisech do katastru takto postupovat nemůže, neboť na rozdíl od vkladu práv do katastru katastrální úřad o vniku či zániku takového práva nerozhoduje ve správním řízení, a proto nelze v předmětné věci vydat žádné rozhodnutí. Pokud stěžovatel sledává postup katastrálního úřadu nesprávným, je možné proti tomuto postupu podat žalobu a odkázal na ust. § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Následně stěžovatel podal žalobu, kterou předal k poštovní přepravě dne 10. 9. 2013. V žalobě uvedl, že řízení je realizováno podle části páté o. s. ř., zejména podle ust. § 244 o. s. ř. a násl. Žaloba byla přidělena příslušnému senátu krajského soudu, který projednává a rozhoduje věci správního soudnictví, s ohledem na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 21. 5. 2008, č. j. Konf 34/2007 - 15.

Přesto, že stěžovatel v žalobě uvedl, že řízení o žalobě je realizováno podle části páté o. s. ř., a nepřesně žalobu doplnil tak, že zásah katastrálního úřadu spočívá v zápisu zástavního práva, ze všech jeho podání adresovaných katastrálnímu úřadu podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že požadoval výmaz zástavního práva z důvodu zániku pohledávky, tj. výmaz zástavního práva záznamem podle ust. § 7 zákona o zápisech do katastru. Ostatně i katastrální úřad v přípisu ze dne 27. 6. 2013 poučil stěžovatele, že se proti jeho postupu může bránit podáním žaloby s odkazem na ust. § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení ze dne 15. 1. 2014, č. j. Konf 26/2013 - 27, uvedl, že „pokud byly splněny podmínky k provedení záznamu do katastru nemovitostí a žalovaný (tj. katastrální úřad) jej neprovedl, došlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobců na to, aby jejich soukromá práva vztahující se k nemovitostem byla předepsaným způsobem za splnění předepsaných podmínek zaznamenána ve veřejnoprávní evidenci. (...). Nad rámec lze uvést, že (...) se lze soudní ochrany proti provedení či neprovedení záznamu do katastru nemovitostí domáhat v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s.“ Krajský soud proto postupoval v souladu se zákonem, pokud o žalobě rozhodoval senát krajského soudu, který projednává věci správního soudnictví. Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené přezkoumával, zda krajský soud v řízení o stěžovatelově žalobě podle ust. § 84 odst. 1 s. ř. s. postupoval v souladu se zákonem.

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Jak vyplývá z citovaného ustanovení, není v řízení o kasační stížnosti vázanost Nejvyššího správního soudu důvody, jež byly v kasační stížnosti uplatněny, bezvýjimečná. V daném případě Nejvyšší správní soud zkoumal dodržení základních procesních pravidel při vydání napadeného rozsudku. Povahu vady, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, má pochybení krajského soudu, který žalobu projednal věcně za situace, aniž by se zabýval otázkou, zda byla podána v zákonné lhůtě. Pokud Nejvyšší správní soud zjistí vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, je povinen rozsudek správního soudu zrušit a žalobu odmítnout podle ust. § 110 odst. 1 věta první, část za středníkem s. ř. s. (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 3 As 35/2006 - 87, a ze dne 20. 12. 2006, č. j. 6 As 46/2005 - 87).

Podle ust. § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle ust. § 84 odst. 1 a odst. 2 žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Otázkou běhu lhůt podle ust. § 84 odst. 1 s. ř. s. v případech týkajících se zásahů spočívajících v neprovedení zápisu údajů o právních vztazích a jiných údajů do katastru nemovitosti záznamem podle ust. § 7 zákona o zápisech do katastru se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 13. 10. 2015, č. j. 7 As 107/2014 - 53, v němž uvedl, že „[z]ásahem je tak faktický úkon: buď pozitivní, tj. provedení záznamu, a to i pro případ jeho provedení v rozporu s obsahem předložených listin, nebo negativní (neprovedení záznamu a vrácení listin s případným sdělením důvodů) anebo absolutní nečinnost katastrálního úřadu (nekonání vůbec). (...) Zásah spočívající v provedení nebo neprovedení konkrétního zápisu záznamem do katastru, či v absolutní nečinnosti katastrálního úřadu, je faktickým úkonem obsahově jedinečným. Listina (rozhodnutí, oznámení apod.) předložená katastrálnímu úřadu k provedení záznamu (případně i jako příloha návrhu oprávněného na jeho provedení) svým obsahem určuje, které údaje o právních vztazích či jiné údaje k evidovaným nemovitostem, popř. poznámky mají být do katastru záznamem zapsány. (...) Neprovedení záznamu do katastru na základě předložených listin a jejich vrácení zhotoviteli (navrhovateli záznamu), popř. dalším oprávněným osobám, je po marném uplynutí lhůty k provedení faktického úkonu zásahem. Je tak najisto postaven okamžik, od něž se odvíjí počátek běhu objektivní lhůty k podání žaloby. Pro běh subjektivní lhůty je podstatné doručení sdělení katastrálního úřadu, že záznam nebyl proveden a vrácení listin (popř. sdělení i důvodů, z jakých se tak stalo, nyní již povinného, § 21 odst. 2 zákona č. 256/2013 Sb.). Neprovedením záznamu nemohou být dotčeny jiné osoby než zhotovitel, či osoby, jimž svědčí listina či rozhodnutí, neboť zápis údajů v katastru zůstává neprovedením záznamu nezměněn. (...) Lze důvodně předpokládat, že se oprávněný nebude „opakovaně“ domáhat téhož u katastrálního úřadu. Nebude-li provedený zápis odstraněn, nebo naopak, bude-li mu zápis záznamem jednou odepřen a sděleny mu důvody a nebude-li s nimi soublasit, obrátí se na soud zásahovou žalobou. Podá-li návrh na provedení záznamu znovu, např. po odstranění vad listin, původně vrácených, je další neprovedení jedinečným negativním úkonem, samostatným zásahem. Zde totiž nejde o obsahově shodný návrh. Jen v tomto smyslu by bylo lze (ve smyslu rozsudku NSS ze dne 5. 9. 2007, č. j. 3 Aps 7/2006 - 103) chápat zásahy jako opakující se. Neopakuje se totiž (obsahově) tentýž zásah, předmětem případného soudního sporu

pokračování

nejsou tytéž sporné skutečnosti, resp. důvody odepření zápisu záznamem. Rovněž provedení nebo neprovedení záznamu nemůže znamenat (z časového hlediska) různou intenzitu zásahu, dle níž by dotčená osoba měla mít na výběr, kdy se zásahovou žalobou na soud obrátí. Takový výklad by nutně vedl k porušení principu dobré víry v zápis údajů v katastru.“ S ohledem na výše uvedené závěry dospěl rozšířený senát v citovaném usnesení k závěru, že subjektivní lhůta k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením podle ust. § 84 odst. 1 s. ř. s. běží ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o provedení záznamu nebo naopak o jeho neprovedení.

Stěžovatel opakovaně žádal katastrální úřad o provedení záznamu ve smyslu ust. § 7 odst. 1 zákona o zápisech do katastru za účelem výmazu zástavního práva v důsledku zániku pohledávky. Stěžovatelovy žádosti ze dne 26. 5. 2009, 22. 3. 2010, 4. 6. 2010, 7. 3. 2012 a 20. 5. 2013 nelze považovat s ohledem na citované usnesení, za identické, protože stěžovatel vždy předkládal jiné listiny. Nejednalo se tedy o obsahově shodné návrhy. Proto každé nevyhovění stěžovatelově žádosti katastrálním úřadem představovalo jednorázový zásah spočívající v neprovedení konkrétního záznamu do katastru nemovitostí. Katastrální úřad reagoval na žádosti stěžovatele sděleními ze dne 9. 6. 2009, č. j. Z-5301/2009-306, ze dne 27. 5. 2010, č. j. PD-831/2010-306 a č. j. PD-1508/2010-306, ze dne 29. 7. 2010, č. j. PD-1739/2010-306, ze dne 29. 3. 2012, č. j. PD-1406/2012-306, a ze dne 10. 6. 2013, č. j. Z-2890/2013-306 a ve všech stěžovateli sdělil, proč nemůže jeho žádosti vyhovět. Také stěžovateli sdělil, jak by měl za účelem výmazu zástavního práva postupovat. Subjektivní lhůta k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v neprovedení záznamu podle ust. § 7 odst. 1 zákona o zápisech do katastru tedy začala stěžovateli běžet vždy ode dne, kdy se dozvěděl o neprovedení záznamu, tj. ode dne, kdy mu bylo doručeno sdělení katastrálního úřadu. Poslední negativní sdělení katastrálního úřadu ze dne 10. 6. 2013 bylo stěžovateli doručeno dne 14. 6. 2013 a stěžovatel podal žalobu k poštovní přepravě až dne 10. 9. 2013, tedy po uplynutí lhůty dvou měsíců podle ust. § 84 odst. 1 s. ř. s. V žalobě ani v kasáční stížnosti přitom netvrdil, že by podal další žádost, resp. že by na ni katastrální úřad reagoval. Podání stěžovatele ze dne 11. 6. 2013, na které reagoval katastrální úřad přípisem ze dne 27. 6. 2013, za takovou žádost považovat nelze, jelikož se jednalo pouze o výzvu, aby katastrální úřad vydal ve věci rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud pochybil, pokud žalobu věcně projednal za situace, kdy byla podána opožděně. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil za použití ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly důvody pro odmítnutí žaloby podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud současně podle ust. § 110 odst. 1 věta první část za středníkem s. ř. s. žalobu odmítl, neboť byla podána opožděně.

Nejvyšší správní soud si je vědom celkové délky řízení před správními orgány i soudy, nicméně je vázán usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 7 As 107/2014 - 53. S ohledem na všechny okolnosti případu však považuje za nezbytné uvést, že pokud stěžovatel předloží katastrálnímu úřadu listinu, která bude ve smyslu ust. § 7 zákona o zápisu do katastru ve spojení s § 39 a § 40 vyhlášky č. 26/2007 Sb., ve znění pozdějších předpisů, způsobilá osvědčit zánik zástavního práva, a katastrální úřad mu přesto nevyhoví, bude takové neprovedení záznamu novým zásahem, proti kterému se stěžovatel může bránit podáním žaloby podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. Pro podání takové žaloby začne běžet nová lhůta ode dne, kdy mu bude katastrálním úřadem sděleno, že jeho žádosti nelze vyhovět, resp. ode dne, kdy uplyne lhůta, v níž by byl povinen katastrální úřad konat. Jak by měl v předmětné věci stěžovatel postupovat a jakou listinu by měl předložit, mu katastrální úřad sdělil např. v přípisu ze dne 10. 6. 2013, č. j. Z-2890/2013-306.

O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl i o odmítnutí žaloby, rozhodl podle ust. § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. vedle nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě stěžovatele rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Výrok o vrácení soudního poplatku za žalobu se opírá o ust. § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle něhož soud vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Krajský soud i Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci bez jednání, proto bylo rozhodnuto o vrácení zaplaceného soudního poplatku (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 7 Ans 2/2013 - 24, a ze dne 21. 2. 2013, č. j. 6 Ads 164/2012 - 31).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 3. prosince 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu